

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/237/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231830
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1110231830.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Aleny Roštárovej, v spore žalobcu: U. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. 5, Y. G., zastúpeného: JUDr. Richard Dantsits, Suchohradská 8, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 5.364,99 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. z 9. februára 2018, č. k. 24 C 66/2010-136, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 9. februára 2018, č. k. 24 C 66/2010-136 vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.320 eur (titulom ušlej mzdy), a vo výroku o trovách konania, zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Bratislava I. na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 9. februára 2018, č. k. 24 C 66/2010-136 vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.144,99 eur (titulom nemajetkovej ujmy), potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. februára 2018, č. k. 24C 66/2010-136 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 5.364,99 eur od 08.05.2010 do zaplatenia zastavil (výrok I.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.264,99 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.) a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia sumy 5.364,99 eur titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že mu bolo dňa 26.08.2009 vznesené obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, proti ktorému podal sťažnosť dňa 27.08.2009, ktorá bola Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 09.09.2009 č. k. 1Pv/616/09-7 zamietnutá. Dňa 01.10.2009 žalobca podal Sťažnosť na postup prokuratorky na Generálnu prokuratúru SR, ktorá bola vyhodnotená ako návrh na zrušenie právoplatného uznesenia v prípravnom konaní - uznesenia o vznesení obvinenia. Dňa 23.11.2009 Generálna prokuratúra SR vydala uznesenie č. k. IVPz123/09-9, ktorým bolo konštatované porušenie zákona a bolo zrušené uznesenie námestníčky Okresnej prokuratúry BA I zo dňa 09.09.2009 č. k. 1Pv/616/09-7 a uznesenie vyšetrovateľa o vznesení

obvinenia zo dňa 26.08.2009 sp. zn. ORP-1056/1-OVK-B1-2009. Z dôvodu vzneseného obvinenia došlo medzi žalobcom a jeho vtedajším zamestnávateľom, spoločnosťou M43, s. r. o. k rozviazaniu pracovného pomeru ku dňu 21.09.2009. Žalobca si uplatnil náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu trestného stíhania, ktorá mu vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, pretože v jeho prípade prišlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené pre nezákonnosť, a to uznesením Generálnej prokuratúry SR. Škoda mu vznikla tým, že zamestnávateľ s ním z dôvodu trestného stíhania skončil pracovný pomer v spoločnosti, kde pracoval ako zamestnanec bezpečnostnej služby, pretože ho nemohol ďalej zamestnávať, keďže z dôvodu trestného stíhania prestal splňať podmienku spoľahlivosti, ktorá je nevyhnutná pre zamestnanie v bezpečnostnej službe. Škodu ako stratu na zárobku si žalobca vyčíslil na sumu 3.120,- eur, konkrétne za mesiace október 2009 až január 2010 vo výške 780,- eur mesačne, t. j. do dňa, kedy sa žalobcovi vzhľadom na zrušenie nezákonného rozhodnutia Generálnou prokuratúrou SR podarilo opäť zamestnať (od 01.02.2010) u iného prevádzkovateľa bezpečnostných služieb. V danom období bol žalobca evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie a hľadal si prácu. Žalobca si uplatnil aj nemajetkovú ujmu vo výške 2.144,99 eur, s poukazom na § 17 ods. 4 vo výške priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci rok a to za každý mesiac vedeného trestného stíhania (september 2009 a október 2009) vo výške 723,03 eur mesačne a za obdobie od 26.08.2009 (odo dňa vydania uznesenia o vznesení obvinenia) do 31.08.2009 vo výške 144,61 eur a za obdobie od 01.11.2009 do 23.11.2009 (dňa vydania uznesenia GP SR) vo výške 554,32 eur. Ďalej si uplatnil aj náhradu trov konania vo výške 100,- eur ako trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, pretože 100,- eur vyplatil advokátovi JUDr. Milošovi Cimrákovi. Dňa 03.05.2010 si žalobca podal Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Generálnu prokuratúru SR, ktorá bola však vyhodnotená ako nedôvodná a žalobcovi nebola náhrada škody uhradená ani v časti. Žalobca si uplatnil vzhľadom k uvedenému sumu vo výške 5.364,99 eur ako náhradu škody spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 08.05.2010, pretože Žiadosť o predbežné prerokovanie bola na GP SR doručená dňa 07.05.2010, žalovaný sa teda do omeškania s plnením dostal dňa 08.05.2010.

4. Žalovaná nárok žalobcu neuznala, pretože podľa nej vznesenie obvinenia nie je rozhodnutím o tom, či táto osoba trestný čin spáchala, vyjadruje iba vyšší stupeň pravdepodobnosti, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, nie je to však konečný a hodnoverný záver. Poukázala na rozhodnutie vyšetrovateľa PZ, ktorý uznesením ČVS: ORP-1056/1-OVK-B1-2009 z 31.05.2010 podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku postúpil vec na prejednanie Obvodnému úradu Bratislava. Žalobca ukončil pracovný pomer dohodou, hoci v žalobe uviedol, že to bolo z dôvodu trestného stíhania. Preto žalobu navrhla zamietnuť.

5. Žalobca na pojednávaní dňa 19.11.2012 navrhol, aby súd pripustil zmenu v označení orgánu vystupujúceho v mene žalovanej a to namiesto Generálnej prokuratúry SR označil za zástupcu Slovenskej republiky Ministerstvo vnútra. Následne dňa 24.02.2014 doručil súdu návrh - Zmena označenia zastupujúceho subjektu na strane žalovaného a rozšírenie petitu, ktorý odôvodnil tak, že ako zastupujúci subjekt na strane žalovaného označuje Ministerstvo vnútra SR, pretože škodu nezákonným rozhodnutím mu spôsobil orgán Policajného zboru. Zároveň rozšíril svoj návrh o sumu 13.879,08 eur, čo predstavuje rozdiel medzi príjmom, ktorý žalobca poberal v čase obvinenia a príjmom, ktorý dostal v novom zamestnaní, násobený 36 mesiacmi (36 x 385,53 eur). Náhradu škody voči žalovanej teda vyčíslil vo výške 19.244,07 eur. Zároveň upustil od úrokov z omeškania, pretože žalovaná sa nemohla dostať do omeškania, keďže ju súd ešte k žiadnej sume právoplatne nezaviazal.

6. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18.11.2014 č. k. 24C/66/2010-61 súd pripustil zmenu označenia žalovanej tak, že žalovanou je Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR a zároveň pripustil zmenu petitu tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 19.244,07 eur z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ako aj všetky trovy konania a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 31.12.2014.

7. Žalovaná vo svojich písomných vyjadreniach uviedla, že po tom, ako generálny prokurátor vyslovil, že uznesenie námestníčky okresnej prokuratúry ako aj konaním, ktoré jeho rozhodnutiu predchádzalo, bol porušený zákon a tieto uznesenia boli zrušené a bolo prikázané vyšetrovateľovi, aby o veci znovu konal a rozhodol, vyšetrovateľ dňa 24.03.2010 opätovne vzniesol žalobcovi obvinenie za ten istý skutok, proti ktorému žalobca podal sťažnosť, na základe ktorej prokurátor uznesenie o vznesení obvinenia zrušil a následne vyšetrovateľ dňa 31.05.2010 postúpil vec na prejednanie na priestupok na Obvodný úrad Bratislava. Žalovaná v zastúpení Ministerstvom vnútra namietala, že na konanie je podľa § 4 ods. 1 písm.

m) zákona č. 514/2003 Z. z. príslušný orgán, na ktorom bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a keďže túto žiadosť žalobca podal na Generálnu prokuratúru SR, vo veci sa má konať s Generálnou prokuratúrou SR ako príslušným orgánom, ktorý vo veci začal konať ako prvý. K náhrade majetkovej ujmy žalobcu poukázala na to, že pracovný pomer skončil žalobca dohodou a nie výpoveďou, pričom zamestnávateľ mal možnosť v takomto prípade previesť svojho zamestnanca na inú prácu, kde sa nevyžaduje splnenie podmienky spoľahlivosti. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vznikom škody), pričom dôkazné bremeno je na žalobcovi, ktorý však splnenie uvedených podmienok nepreukázal, pretože neprišlo k reálnemu zmenšeniu žalobcovho už existujúceho majetku, ako ani k porušeniu zákonnej povinnosti zo strany žalovanej. K nemajetkovej ujme uviedla, že žalobca nepreukázal skutočnosť svedčiacu o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere a teda neunesol dôkazné bremeno. K rozšírenému návrhu v sume o 13.879,08 eur uviedla, že tento nebol predbežne prerokovaný, čím nebola splnená podmienka podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobu navrhla zamietnuť v celom rozsahu.

8. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17.12.2015 č.k. 24C 66/2010-79 súd rozhodol, že bude v konaní pokračovať s účastníkom konania na strane žalovanej Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30.12.2015.

9. Žalovaná vo vyjadrení doručenom súdu dňa 27.10.2017 uviedla, že v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody sa žalobca domáhal náhrady škody v sume 5.364,99 eur, počas súdneho konania rozšíril svoj nárok o sumu 13.879,08 eur a to podaním zo dňa 21.02.2014. Tento nárok však nebol predbežne prerokovaný, tak, ako to vyžaduje § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. druhá veta, podľa ktorej pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Táto druhá veta citovaného ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. bola doplnená s účinnosťou od 01.01.2013 zákonom č. 514/2012, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z., pričom tento zákon č. 412/2012 Z. z. neobsahuje prechodné a záverečné ustanovenia. Z tohto dôvodu je nárok žalobcu v rozsahu 13.879,08 eur v rozpore s § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., preto mu ho nemožno priznať. K uplatnenej sume 3.120,- eur predstavujúcej stratu na zárobku zdôraznila, že v Dohode o skončení pracovného pomeru neboli uvedené dôvody skončenia. Ak by dôvodom malo byť, ako žalobca tvrdí, jeho trestné stíhanie, zamestnávateľ podľa § 63 ods. 1 písm. d) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce je to dôvod na výpoveď zo strany zamestnávateľa, pretože zamestnanec prestal spĺňať predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce, avšak podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce môže dať v takomto prípade zamestnávateľ výpoveď zamestnancovi iba vtedy, ak nemal možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas alebo ak zamestnanec nebol ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú prácu, ktorú mu zamestnávateľ ponúkol. Pri skončení pracovného pomeru výpoveďou platí výpoveďná doba najmenej dva mesiace, ktorá začína plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede a skončí uplynutím posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca. To znamená, že žalobca sa sám pripravil o mzdu za obdobie do uplynutia výpoveďnej doby. Vznik nemajetkovej ujmy žalobcu v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, preto ho žalovaná považuje za nepreukázaný a nedôvodný. Rovnako žalobca nepreukázal, že by v trestnom konaní bol zastúpený advokátom, preto jeho nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nie je dôvodný.

10. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 26.08.2009 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, proti ktorému podal sťažnosť dňa 27.08.2009, ktorá bola Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 09.09.2009 č.k. 1Pv/616/09-7 zamietnutá. Dňa 01.10.2009 žalobca podal Sťažnosť na postup prokuratorky na Generálnu prokuratúru SR, ktorá bola vyhodnotená ako návrh na zrušenie právoplatného uznesenia v prípravnom konaní - uznesenia o vznesení obvinenia. Dňa 23.11.2009 Generálna prokuratúra SR vydala uznesenie č.k. IV Pz123/09-9, ktorým bolo konštatované porušenie zákona a bolo zrušené uznesenie námestníčky Okresnej prokuratúry BA I zo dňa 09.09.2009 č.k. 1Pv/616/09-7 a uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zo dňa 26.08.2009 sp. zn. ORP-1056/1-OVK-B1-2009. Žalobca bol na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01.03.2009 zamestnaný v spoločnosti M43, s. r. o. ako strážnik strážnej služby, náplňou jeho práce podľa pracovnej zmluvy bola aj ochrana osôb v stráženom objekte, jeho mesačný príjem bol na základe Dodatku č. 1 k pracovnej zmluve zo dňa 01.06.2009 vo výške 780,- eur. Kvôli

žalobcovmu vzneseniu obvinenia prišlo medzi jeho vtedajším zamestnávateľom, spoločnosťou M43, s. r. o. a žalobcom k rozvriazaniu pracovného pomeru ku dňu 21.09.2009. Spoločnosť M43, s. r. o. vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 05.03.2010 výslovne uviedla, že dôvodom skončenia pracovného pomeru so žalobcom bolo jeho trestné stíhanie. Žalobca bol od 29.09.2009 evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, čo potvrdzuje Rozhodnutie ÚPSVaR zo dňa 29.09.2009 č. k. 14954/2009. Nárok na dávky v nezamestnanosti žalobca nemal, pretože pred pracovným pomerom v spoločnosti M43, s. r. o. nebol zamestnaný asi tri roky. Od 01.02.2010 bol žalobca zamestnaný na základe pracovnej zmluvy zo dňa 28.01.2010 v spoločnosti A-Team system, a. s. ako pracovník fyzickej ochrany - strážnik, mzda bola dohodnutá vo výške 2,04 eur na hodinu. V súvislosti s trestným stíhaním žalobca zaplatil JUDr. Cimrákovi, resp. Kataríne Sinekovej, ktorá u JUDr. Cimráka pracovala, sumu 100,- eur za trovy právneho zastupovania v trestnom konaní, a to dňa 15.09.2009. Dňa 03.05.2010 si žalobca podal Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Generálnu prokuratúru SR. Žalovaná listom zo dňa 27.05.2010 žalobcovi oznámila, že jeho žiadosť na náhradu škody považuje za nedôvodnú a túto odmieta. Žalobcovi nebola náhrada škody uhradená ani v časti. Preto si žalobca uplatnil náhradu škody súdnou cestou a to podľa zákona č. 514/2003 Z. z., z dôvodu jeho trestného stíhania, ktorá mu vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, pretože v jeho prípade prišlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené pre nezákonnosť a to uznesením Generálnej prokuratúry SR. Výšku vzniknutej škody vyčíslil a odôvodnil tak, že škoda mu vznikla tým, že zamestnávateľ s ním z dôvodu trestného stíhania skončil pracovný pomer v spoločnosti, kde pracoval ako zamestnanec bezpečnostnej služby, pretože ho nemohol ďalej zamestnávať, keďže z dôvodu trestného stíhania prestal spĺňať podmienku spoľahlivosti, ktorá je nevyhnutná pre zamestnanie v bezpečnostnej službe. Škodu ako stratu na zárobku si žalobca vyčíslil na sumu 3.120,- eur, konkrétne za mesiace október 2009 až január 2010 vo výške 780,- eur mesačne, t. j. do dňa, kedy sa žalobcovi vzhľadom na zrušenie nezákonného rozhodnutia Generálnou prokuratúrou SR podarilo opäť zamestnať (od 01.02.2010) u iného prevádzkovateľa bezpečnostných služieb. V danom období bol žalobca evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie a hľadal si prácu, oslovil vyše 60 spoločností, čo potvrdzuje aj zoznam oslovených spoločností ev. č. 614/10. Žalobca si uplatnil aj nemajetkovú ujmu vo výške 2.144,99 eur, s poukazom na § 17 ods. 4 vo výške priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci rok a to za každý mesiac vedeného trestného stíhania (september 2009 a október 2009) vo výške 723,03 eur mesačne a za obdobie od 26.08.2009 (odo dňa vydania uznesenia o vznesení obvinenia) do 31.08.2009 vo výške 144,61 eur a za obdobie od 01.11.2009 do 23.11.2009 (dňa vydania uznesenia GP SR) vo výške 554,32 eur. Ďalej si uplatnil aj náhradu trov konania vo výške 100,- eur ako trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré zaplatil advokátovi JUDr. Milošovi Cimrákovi. Žalobca si uplatnil žalobou sumu vo výške 5.364,99 eur ako náhradu škody spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 08.05.2010, následne svoj nárok v priebehu súdneho konania rozšíril o sumu 13.879,08 eur, teda žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu vo výške 19.244,07 eur titulom náhrady škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím.

11. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 1, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. b), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, 3, § 8 ods. 6 písm. a), § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 13 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. d), § 44 ods. 1 písm. a), § 48 ods. 1 písm. d) zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná.

12. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca podaním zo dňa 21.02.2014 navrhol konanie v časti požadovaných úrokov z omeškania, pôvodne uplatnených vo výške 9% ročne zo sumy 5.364,99 eur od 08.05.2010 do zaplatenia, zastaviť. Súd o žalobcovom čiastočnom späťvzati žaloby rozhodol podľa § 145 ods. 2 CSP v rozhodnutí vo veci samej a to tak, že konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 13% ročne zo sumy 5.364,99 eur od 08.05.2010 do zaplatenia zastavil (výrok I. napadnutého rozsudku). V ďalšom predmetom konania zostal nárok na zaplatenie istiny v sume 19.244,07 eur.

13. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v konaní nebolo sporné, že žalobcovi bolo dňa 26.08.2009 Uznesením OR PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, sp. zn. ORP-1056/1-OVK-B1-2009 vznesené obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, proti ktorému podal sťažnosť dňa 27.08.2009, ktorá bola Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 09.09.2009 č. k. 1Pv/616/09-7 zamietnutá. Sporným nebola ani skutočnosť, že dňa 01.10.2009 žalobca podal Sťažnosť na postup prokuratorky na Generálnu prokuratúru SR, ktorá bola vyhodnotená ako návrh na zrušenie

právoplatného uznesenia v prípravnom konaní - uznesenia o vznesení obvinenia. Dňa 23.11.2009 Generálna prokuratúra SR vydala uznesenie č. k. IV Pz123/09-9, ktorým bolo konštatované porušenie zákona a bolo zrušené uznesenie námestníčky Okresnej prokuratúry BA I zo dňa 09.09.2009 č.k. 1Pv/616/09-7 a uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zo dňa 26.08.2009 sp. zn. ORP-1056/1-OVK-B1-2009. Sporným v konaní bolo, či žalobcovi z uvedeného dôvodu vznikol nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a ak áno, v akej výške.

14. Súd prvej inštancie uviedol, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívnou zodpovednosťou štátu za škodu a to pri splnení troch podmienok, ktorými sú - nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, pričom tieto tri podmienky musia byť splnené kumulatívne. Prvou a základnou podmienkou podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. je teda existencia právoplatného alebo bez ohľadu na právoplatnosť vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo ako nezákonné zrušené alebo zmenené. V prípade žalobcu bolo v konaní jasne preukázané, že voči nemu bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa ORP PZ ČVS: ORP-1056/1-OVK-B1-2009 z 26.08.2009, proti ktorému podal sťažnosť, ktorá bola uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1Pv/616/09-7 zamietnutá, pričom obe tieto rozhodnutia boli následne uznesením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 23.11.2009 č.k. IV Pz123/09-9 zrušené a bolo v nich výslovne skonštatované, že právoplatným uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k. 1Pv/616/09-7 z 09.09.2009 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, § 193 ods. 1 písm. c), § 206 ods. 1 Trestného poriadku a v ustanovení § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v neprospech obvineného U.žalobcu). Z tohto dôvodu boli uvedené uznesenia zrušené ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo, stratili podklad a vyšetrovateľovi bolo prikázané, aby vo veci znovu konal a rozhodol. V uvedenom rozhodnutí Generálnej prokuratúry bolo skonštatované, že vyšetrovateľ v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie nedostatočne zistil skutkový stav veci a vyhodnotením zabezpečených dôkazov výlučne v neprospech obvineného U. V. dospel k predčasnemu záveru o existencii zákonných podmienok pre vznesenie obvinenia žalobcovi za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Aj keď sa pre vznesenie obvinenia nevyžaduje istota, že trestný čin spáchala určitá osoba, zistené skutočnosti musia takýto záver s dostatočnou mierou pravdepodobnosti odôvodňovať a musí sa brať na zreteľ, že s trestným stíhaním je spojený celý rad vážnych legálnych obmedzení, ktorým sa obvinený musí podriaďovať. Rovnako prokurátor, ktorý zamietol sťažnosť obvineného proti vzneseniu obvinenia ako nedôvodnú, nerešpektoval zákonné kritériá pre vznesenie obvinenia. Z uvedených dôvodov bol podstatným spôsobom porušený zákon. Z uvedeného je potom zrejmé, že v súlade s ustanovením § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody, keďže nesporne prišlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené ako nezákonné. Súd prvej inštancie tak mal podmienku existencie nezákonného rozhodnutia za splnenú.

15. Pokiaľ išlo o existenciu škody a jej výšky súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca si v konaní uplatnil pôvodne sumu vo výške 5.364,99 eur, ktorú v konaní rozšíril o sumu 13.879,08 eur, teda požadoval spolu zaplatenie sumy vo výške 19.244,07 eur. Výšku škody žalobca odôvodnil tým, že z dôvodu trestného stíhania s ním musel vtedajší zamestnávateľ skončiť pracovný pomer v spoločnosti, kde pracoval ako zamestnanec bezpečnostnej služby, pretože ho nemohol ďalej zamestnávať, keďže z dôvodu trestného stíhania prestal spĺňať podmienku spoľahlivosti, ktorá je nevyhnutná pre zamestnanie v bezpečnostnej službe, v dôsledku čoho mu vznikla škoda za stratu na zárobku, ktorú si žalobca vyčíslil na sumu 3.120,- eur, a to konkrétne za mesiace október 2009 až január 2010 vo výške 780,- eur mesačne, t. j. do dňa, kedy sa žalobcovi (vzhľadom na základe zrušenia nezákonného rozhodnutia Generálnou prokuratúrou SR) podarilo opäť zamestnať (od 01.02.2010) u iného prevádzkovateľa bezpečnostných služieb. V danom období bol žalobca evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie a hľadal si prácu. To znamená, že výšku škody spočívajúcu v strate na zárobku si žalobca uplatnil za štyri mesiace vo výške 780,- eur mesačne, t. j. 780 x 4 je 3.120,- eur ako náhrada za stratu na zárobku.

16. K výške uplatnenej škody spočívajúcej v strate na zárobku vo výške 3.120,- eur súd uviedol, že túto považoval za preukázanú a to z nasledovných dôvodov. Z pracovnej zmluvy zo dňa 01.03.2009 vyplynulo, že žalobca bol zamestnaný v spoločnosti M43 s. r. o. ako strážnik strážnej služby, náplňou jeho práce bola i ochrana osôb a majetku v stráženom objekte. Dodatkom č. 1 k Pracovnej zmluve zo dňa 01.06.2009 bola mzda žalobcu zmenená na mzdu vo výške 780,- eur mesačne. Z listu spoločnosti

M43 s. r. o. zo dňa 05.03.2010 mal súd za preukázané, že zamestnávateľ spoločnosť M43 s. r. o. skončil pracovný pomer so žalobcom z dôvodu trestného stíhania, ktoré bolo voči žalobcovi vedené Okresným riaditeľstvom PZ, úradom justičnej a kriminálnej polície, pretože žalobca prestal spĺňať požiadavky podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 473/2005 Z. z. Súd sa preto nestotožnil s argumentmi žalovanej, že podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce ak žalobca prestal spĺňať predpoklady na výkon práce, išlo o dôvod pre výpoveď zo strany zamestnávateľa, pričom zamestnávateľ bol oprávnený dať zamestnancovi výpoveď len vtedy, ak mu ponúkol inú vhodnú prácu. Ak by zamestnávateľ dal žalobcovi výpoveď, plynula by mu výpovedná doba v trvaní najmenej dva mesiace a pracovný pomer by sa skončil až uplynutím výpovednej doby, čím sa teda žalobca sám pripravil o mzdu za obdobie do uplynutia výpovednej doby, preto je jeho nárok za stratu na zárobku nedôvodný. Práve naopak, súd považoval tvrdenia žalobcu za pravdivé a preukázané, keď žalobca tvrdil, že zamestnávateľ ho ďalej zamestnávať nemohol, pretože žalobca vôbec nemohol pracovať v strážnej službe, keďže podľa § 48 ods. 1 písm. d) zákona č. 473/2005 Z. z. fyzickú ochranu alebo pátranie môže vykonávať len osoba, ktorá je spoľahlivá podľa § 14, pričom za spoľahlivú osobu podľa § 14 sa nepovažuje ten, kto je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin. Keďže žalobcovi bolo vznesené obvinenie za trestný čin vydieranie so zbraňou, čo je úmyselný trestný čin, zamestnávateľ ho nemohol ďalej zamestnávať, a to ani preradením na inú prácu, keďže išlo o strážnu službu, z tohto dôvodu pracovný pomer musel byť ukončený. V danom prípade sa pracovný pomer skončil Dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 17.09.2009, keďže ako uviedol žalobca, zamestnávateľ mu vyšiel v ústrety a nedal mu výpoveď, pretože inak by si v budúcnosti ťažšie našiel prácu. O dôvode skončenia pracovného pomeru (trestné stíhanie žalobcu) však súd nemal pochybnosti a to najmä s poukazom na list zamestnávateľa M43 s. r. o.. Rovnako o uplatnenej výške 3.120,- eur súd nemal pochybnosti, pretože z Dodatku č. 1 k pracovnej zmluve zo dňa 01.06.2009 jasne vyplýva, že mzda žalobcu bola vo výške 780,- eur mesačne. Obdobie, za ktoré žalobca žiadal náhradu mzdy (október 2009 až január 2010) mal súd taktiež za preukázané, pretože pracovný pomer bol skončený ku dňu 21.09.2009 a žalobca sa opätovne zamestnal až dňa 01.02.2010, čo potvrdzuje pracovná zmluva zo dňa 28.01.2010 so spoločnosťou A - Team system, a. s. V uvedenom období od 22.09.2009 do 31.01.2010 bol žalobca evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, čo potvrdzuje Rozhodnutie ÚPSVaR zo dňa 29.09.2009 č. 14954/2009. Z uvedených dôvodov súd považoval nárok žalobcu na náhradu škody za stratu na zárobku vo výške 3.120,- eur za dôvodný.

17. K žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujmy vo výške 2.144,99 eur súd prvej inštancie uviedol, že nemajetkovú ujmu možno priznať len v prípadoch, keď intenzita zásahu nie je primerane napravitel'ná inými právnymi prostriedkami. Základným predpokladom pre uplatnenie nemajetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, teda skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a nemajetková ujma už vznikla ako aj preukázanie, že zásah vyvolal závažné následky v súkromnom živote poškodeného a v jeho spoločenskom uplatnení, prípadne ďalších skutočností a to predovšetkým z dôvodu ustálenia výšky takejto peňažnej náhrady. Súd môže náhradu nemajetkovej ujmy priznať iba vtedy, ak sa v konaní preukáže, že prišlo k skutočnému závažnému následku na poškodenom a tento zásah mal značnú intenzitu. Preukázanie vzniku závažných následkov zaťažuje poškodeného, v danom prípade žalobcu. On nesie dôkazné bremeno a je povinný preukázať vznik následkov, ktoré odôvodňujú priznanie nemajetkovej ujmy.

18. Súd mal v konaní preukázaný zásah do života žalobcu ako poškodeného, a to najmä stratou zamestnania, intenzívnym hľadaním si práce, keď žalobca oslovoval množstvo spoločností, avšak bezúspešne, z dôvodu straty zamestnania a tým aj príjmu sa žalobca spolu s družkou musel vysťahovať z nájmu, kde bývali a nasťahovať sa späť k rodičom, musel si požičiavať peniaze, aby uživil rodinu, v bankách sa dostal na čiernu listinu, pretože nevládal splácať úvery a jeho družka sa zo vzniknutej situácie psychicky zrútila. Je zrejmé, že už len samotným vznesením obvinenia z vydierania spáchaného so zbraňou a so sexuálnym motívom dochádza k závažnému obvineniu žalobcu, kde sa musí vysporiadať so vzniknutou situáciou, s okolím, ktoré ho automaticky začína odsudzovať. Uvedené predstavuje zásadný zásah do súkromia človeka. Je nepochybné, že meno žalobcu bolo týmto očiernené a bola narušená jeho telesná a duševná integrita ako aj že bolo neporovnateľne sťažené jeho spoločenské uplatnenie. Súd preto považoval nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu za relevantný a stotožnil sa aj s jej uplatnenou výškou 2.144,99 eur, ktorú sumu považoval za primeranú.

19. Pokiaľ išlo o príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, súd prvej inštancie poukázal na to, že o vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, teda ak nezákonné rozhodnutie a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku

a zároveň musí byť preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, škoda by nevznikla. Rozhodovanie súdu je závislé na posúdení príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a zváženie všetkých príčinných súvislostí.

20. Súd pri posudzovaní nároku na náhradu majetkovej ujmy spočívajúcej v strate na zárobku vo výške 3.120,- eur mal príčinnú súvislosť s vytýkaným nezákonným rozhodnutím jasne preukázanú, pretože k rozviazaniu pracovného pomeru prišlo z dôvodu trestného stíhania žalobcu, konkrétne z rozhodnutia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, ako aj z rozhodnutia prokurátora okresnej prokuratúry o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, čo potvrdzuje list zamestnávateľa M43 s. r. o. Rovnako mal súd preukázanú aj príčinnú súvislosť vzniku škody spočívajúcej v nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože uvedeným nezákonným rozhodnutím bolo žalobcovi v závažnej miere zasiahnuté do jeho života, tak osobnostného ako aj pracovného, bolo sťažené jeho spoločenské uplatnenie a bola v závažným spôsobom znížená jeho vážnosť v spoločnosti, keďže bol obvinený z vydierania so zbraňou so sexuálnym motívom. Tým bola splnená aj tretia podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody spolu vo výške 5.264,99 eur (3.120,- eur za stratu na zárobku a 2.144,99 eur ako nemajetková ujma).

21. K trovám právneho zastúpenia, ktoré si žalobca uplatnil v súlade s 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 100,- eur ako trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, pretože 100,- eur vyplatil advokátovi JUDr. Milošovi Cimrákovi, resp. JUDr. Kataríne Sinekovej za zastupovanie v trestnom konaní, čo preukázal kópiou príjmového pokladničného dokladu zo dňa 15.09.2009 súd uviedol, že tieto žalobcovi nemohol priznať, pretože z vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-1056/1-OVK-B1-2009, ktorý bol pripojený k súdnemu spisu, jasne vyplýva, že žalobca v trestnom konaní nebol zastúpený advokátom, v spise nie je založené žiadne plnomocenstvo na zastupovanie žalobcu a ani zo samotného príjmového pokladničného dokladu nevyplýva, že by uvedená suma 100,- eur bola zaplatená práve za zastupovanie (alebo aspoň konzultáciu) v trestnom konaní vedenom na OR PZ ČVS: ORP-1056/1-OVK-B1-2009, titulom ktorého si žalobca uplatnil náhradu škody. Navyše žalobca v žalobe uviedol, že sumu 100,- eur za trovy právneho zastupovania zaplatil advokátovi JUDr. Milošovi Cimrákovi, v konaní pred súdom uvádzal, že túto sumu zaplatil JUDr. Kataríne Sinekovej, teda jeho vyjadrenia si navzájom odporovali a z príjmového pokladničného dokladu vôbec nebolo preukázané, komu skutočne a či vôbec bola uvedená suma zaplatená, pretože na doklade nebolo uvedené žiadne meno, len pod dokladom bolo napísané JUDr. Miloš Cimrák. Keďže žalobca nepreukázal, že by v konaní bol zastúpený advokátom a z toho titulu mu v konaní vznikli trovy právneho zastúpenia, súd mu nemohol priznať požadovanú sumu 100,- eur.

22. Pokiaľ išlo o škodu vo výške 13.879,08 eur, ktorú si žalobca uplatnil v konaní podaním zo dňa 21.02.2014 ako rozdiel medzi príjmom, ktorý poberal v čase obvinenia a príjmom, ktorý dostal v novom zamestnaní, túto mu súd nepriznal a to z dôvodu, že žalobca si v Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 27.05.2010 uplatnil iba škodu vo výške 5.364,99 eur a v tomto rozsahu bol aj jeho nárok prerokovaný. Podľa § 16 ods. 4 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z. pri uplatnení nároku na náhradu škody môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Táto druhá veta ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. bola doplnená s účinnosťou od 01.01.2013 zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 514/2003 Z. z., pričom tento zákon neobsahoval prechodné ustanovenia. Žalobca svoj rozšírený návrh doručil súdu dňa 24.02.2014, ktorým sa domáhal rozšírenia nároku na náhradu škody o sumu 13.879,08 eur oproti rozsahu nároku, v akom ho uplatnil vo svojej žiadosti o predbežné prerokovanie, t. j. viac ako dva roky po tom, čo bola účinná právna úprava, podľa ktorej to nebolo možné. Keďže pri nároku žalobcu uplatneného v rozšírenom návrhu o sumu 13.879,08 eur nebola splnená základná zákonná podmienka spočívajúca v povinnosti predbežne prerokovať nárok na náhradu škody podľa § 16 ods. 4 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z., súd nárok žalobcu v uvedenej výške 13.879,08 eur zamietol.

23. S poukazom na vyššie uvedené súd nepriznal žalobcovi sumu 100,- eur uplatnenú titulom náhrady majetkovej škody v podobe trov právneho zastúpenia, ani sumu 13.879,08 eur z dôvodu nesplnenia zákonnej podmienky uvedenej v § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. a preto žalobu v časti o zaplatenie sumy 13.979,08 eur zamietol.

24. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s 262 ods. 1 CSP.

25.. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie a napadla ním výrok, ktorým bolo žalobe vyhovené (výrok II.). Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobu zamietne. Namietala, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil, pričom jeho rozhodnutie je i nepreskúmateľné. Uviedla, že pokiaľ išlo o nárok na náhradu škody vo výške 3.120 eur, spočívajúci v strate na zárobku žalobcu za obdobie október 2009 až januára 2010, podľa ust. § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1 Zákonníka práce mohol dať zamestnávateľ žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru, pričom jeho pracovný pomer by sa skončil až uplynutím 2 mesačnej výpovednej doby. Pokiaľ sa potom žalobca dohodol so svojim zamestnávateľom na ukončení pracovného pomeru ku dňu 30.9.2009 sám žalobca sa pripravil o mzdu za obdobie do uplynutia výpovednej doby. Vznesenie obvinenia žalobcovi automaticky neznamenal, že zamestnávateľ mu mohol dať z tohto dôvodu výpoveď, ale k tomuto kroku mohol pristúpiť až po splnení ďalších podmienok (§ 63 ods. 2 Zákonníka práce). Či tieto podmienky splnené boli, žalobca v konaní nepreukázal. Súd prvej inštancie zmiešal spolu dva rozdielne inštitúty pracovného práva, keď tvrdil, že zamestnávateľ nemohol žalobcu ďalej zamestnávať, a to ani preradením na inú prácu, keďže išlo o strážnu službu a voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie pre úmyselný trestný čin, a to ponuku práce podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce a preradenie zamestnanca na inú prácu, ktorá je predmetom úpravy ustanovenia § 55 Zákonníka práce. Žalovaná v konaní neargumentovala možnosťou resp. nemožnosťou zamestnávateľa preradiť žalobcu na inú prácu, ale argumentovala jeho povinnosťou ponúknuť žalobcovi inú prácu podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce, pokiaľ chcel so žalobcom jednostranne ukončiť pracovný pomer. Iné jednostranné skončenie pracovného pomeru, ako výpoveďou, totiž nebolo zo zákona ani možné. Splnenie ponukovej povinnosti zamestnávateľa je pritom hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede. Ponúknutá práca však nemusí zodpovedať dohodnutému druhu práce v uzavretej pracovnej zmluve. To znamená, že pokiaľ mal zamestnávateľ voľné napr. miesto upratovačky alebo údržbára v dohodnutom mieste výkonu práce, bol povinný túto prácu žalobcovi ponúknuť. Na takýto druh práce sa podmienka bezúhonnosti nevyžaduje (§ 44 ods. 2 zákona č. 473/2005 Z. z.). Tým, že žalobca uzavrel so zamestnávateľom dohodu o skončení pracovného pomeru, sám sa pripravil prinajmenšom o mzdu za dobu plynutia výpovednej doby (za obdobie od 21.9.2009 do 30.11.2009). Žalobca v konaní dostatočne nepreukázal, či a akým spôsobom a v akej intenzite si hľadal iné zamestnanie, a či si ho nemohol nájsť práve v súvislosti s trestným stíhaním. Žalobcovi totiž súd mohol priznať nárok na náhradu ušlej mzdy len v prípade, ak by žalobca v konaní preukázal aj tieto skutočnosti. Zo zoznamu predloženého žalobcom, v ktorom je pod položkami v celkovom počte 34 uvedený dátum, pracovná pozícia, pri ktorej je vždy v zátvorke uvedené (neaktuálna) a spoločnosť, nie je zjavné kto ho vygeneroval a kto sa vôbec mal o v ňom uvedené pozície uchádzať. Pokiaľ išlo o nárok na nemajetkovú ujmu, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu takých následkov trestného stíhania, ktoré negatívne zasiali do jeho súkromného života alebo spoločenského uplatnenia a ktoré by odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy. O ním tvrdených zásahov nepredložil patričné dôkazy.

26. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku potvrdiť. Žalobca sa stotožnil s odôvodnením napadnutého výroku rozsudku a súdu prvej inštancie vytkol iba skutočnosť, že mu nepriznal celú žalovanú sumu 19.244, 07 eur.

27. Žalovaná v písomnom vyjadrení z 25.6.2018 v celom rozsahu zotrvala na svojej odvolacej argumentácii. Mala za to, že na skončenie pracovného pomeru žalobcu sa mali aplikovať ustanovenia Zákonníka práce a nie zákona č. 473/2005 Z. z..

28. Žalobca v podaní z 24.7.2018 taktiež zotrval na svojej dovtedajšej argumentácii.

29. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, nakoľko pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutého výroku (pokiaľ išlo o ušlú mzdu), zrušiť. V časti výroku, ktorým bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma, bolo potrebné napadnutý rozsudok potvrdiť.

30. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003

Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp. zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (k tomu pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. 8. 2010, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009).

31. V danej veci medzi stranami nebola sporná existencia samotného nezákonného rozhodnutia - a to uznesenia vyšetrovateľa OR PZ ČVS: ORP-1056/1-OVK-B1-2009 z 26.08.2009 o vznesení obvinenia žalobcovi pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, proti ktorému žalobca podal sťažnosť, ktorá bola uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1Pv/616/09-7 zamietnutá, pričom obe tieto rozhodnutia boli následne uznesením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 23.11.2009 č.k. IV Pz123/09-9 zrušené a bolo v nich výslovne skonštatované, že právoplatným uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k. 1Pv/616/09-7 z 09.09.2009 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, § 193 ods. 1 písm. c), § 206 ods. 1 Trestného poriadku a v ustanovení § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v neprospech obvineného U. V. (žalobcu).

32. Medzi stranami zostalo sporné, či v dôsledku vyššie označeného nezákonného rozhodnutia vznikla žalobcovi škoda v podobe ušlej mzdy vo výške 3.120 eur, ktorú žalobca odôvodňoval tým, že z dôvodu trestného stíhania s ním musel vtedajší zamestnávateľ skončiť pracovný pomer v spoločnosti, kde pracoval ako zamestnanec bezpečnostnej služby, pretože ho nemohol ďalej zamestnávať, keďže z dôvodu trestného stíhania prestal spĺňať podmienku spoľahlivosti, ktorá je nevyhnutná pre zamestnanie v bezpečnostnej službe. Uvedeným mu mala vzniknúť škoda za stratu na zárobku, ktorú žalobca vyčíslil sumou 3.120 eur, a to konkrétne za mesiace október 2009 až január 2010 vo výške 780,- eur mesačne, t. j. do dňa, kedy sa žalobcovi (vzhľadom na základe zrušenia nezákonného rozhodnutia Generálnou prokuratúrou SR) podarilo opäť zamestnať (od 01.02.2010) u iného prevádzkovateľa bezpečnostných služieb. To znamená, že výšku škody spočívajúcu v strate na zárobku si žalobca uplatnil za štyri mesiace vo výške 780,- eur mesačne, t. j. 780 x 4 je 3.120,- eur ako náhradu za stratu na zárobku.

33. Súd prvej inštancie potom považoval tento nárok za dôvodný vychádzajúc z toho, že z listu spoločnosti M43 s. r. o. zo dňa 05.03.2010 mal za preukázané, že táto spoločnosť skončila pracovný pomer so žalobcom z dôvodu trestného stíhania, ktoré bolo voči žalobcovi vedené Okresným riaditeľstvom PZ, úradom justičnej a kriminálnej polície, pretože žalobca prestal spĺňať požiadavky podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 473/2005 Z. z.. Súd sa v tomto smere nestotožnil s názorom žalovanej, že pracovný pomer žalobcu mal byť ukončený výpoveďou zo strany zamestnávateľa podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (teda nie dohodou), v dôsledku čoho by žalobcovi prináležal nárok na mzdu ešte aj za dva mesiace výpovednej doby, resp. v prípade, ak by mu zamestnávateľ pred daním výpovede ponúkol inú vhodnú prácu (t. j. splnil si ponukovú povinnosť v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce) výška škody by bola iná. Súd prvej inštancie vychádzal z názoru, že zamestnávateľ žalobcu nemohol ďalej zamestnávať, pretože žalobca vôbec nemohol pracovať v strážnej službe, keďže podľa § 48 ods. 1 písm. d) zákona č. 473/2005 Z. z. fyzickú ochranu alebo pátranie môže vykonávať len osoba, ktorá je spoľahlivá podľa § 14, pričom za spoľahlivú osobu podľa § 14 sa nepovažuje ten, kto je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin. Súd prvej inštancie následne uzavrel, že nakoľko bolo žalobcovi vznesené obvinenie za trestný čin vydierania so zbraňou, čo je úmyselný trestný čin, zamestnávateľ ho nemohol ďalej zamestnávať, a to ani preradením na inú prácu, keďže išlo o strážnu službu, z tohto dôvodu pracovný pomer musel byť ukončený.

34. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie pochybil, keď stotožnil existenciu príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím samotného nároku na náhradu škody v podobe ušlej mzdy s jej výškou. Inými slovami, medzi stranami nebolo sporné, že v dôsledku nezákonného vznesenia obvinenia žalobcovi a následného trestného stíhania došlo k ukončeniu pracovného pomeru žalobcu so spoločnosťou M43 s. r. o. (zamestnávateľom). Sporným zostala iba výška tejto škody, keď na jednej strane žalobca tvrdil, že mu škoda prináleží vo výške 3.120 eur (t. j. za obdobie 4 mesiacov - október 2009 až január 2010- po 780,- eur mesačne, teda od ukončenia pracovného pomeru dohodou do dňa, kedy sa žalobcovi (vzhľadom na základe zrušenia nezákonného rozhodnutia Generálnou prokuratúrou SR) podarilo opäť zamestnať (od 01.02.2010) u iného prevádzkovateľa bezpečnostných služieb), a na druhej strane žalovaný tvrdil, že ak by zamestnávateľ žalobcu ukončil pracovný pomer výpoveďou, škoda by bola v nižšej výške, nakoľko žalobca by od zamestnávateľa poberal mzdu ešte za ďalšie 2 mesiace plynutia výpovednej doby.

35. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí ak je iba sprostredkovaný. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevzniká, príčinou škody môže byť len tá skutočnosť, že bez nej by škodný následok nevznikol. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, ale musí ísť o príčinu podstatnú (k tomu pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. 1. 2021, sp. zn. 5Cdo/67/2018). V rozhodnutí sp. zn. 1Cz/59/1990 zo dňa 27.9.1990 Najvyšší súd Českej republiky, ktoré rozhodnutie bolo publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 21/1992 vyslovil „pokiaľ k vzniku škody viedlo viac príčin, je treba sa zaoberať tým, či a do akej miery bolo bezprostrednou príčinou škody práve zavinenie protiprávneho konania škodcu. V tom rozsahu potom prichádza v úvahu jeho zodpovednosť za škodu. Hľadisko časovej súvislosti medzi porušením právnych povinností škodcu a skutkovou udalosťou, z ktorej vznikla škoda, nie je samo o sebe rozhodujúca; vecná súvislosť príčiny a následku je rozhodujúca, zatiaľ čo časová súvislosť napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 24. februára 2011 sp. zn. 3Cdo/313/2009 skonštatoval, že „ o vzťah príčinnej súvislosti sa jedná, ak vznikla škoda následkom nezákonného rozhodnutia, teda ak je nezákonné rozhodnutie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku. To znamená, že príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nezákonného rozhodnutia nevznikla, musí teda ísť o priamu (nie len sprostredkovanú) príčinu vzniku škody. Zároveň treba uviesť, že otázka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a konkrétnou škodou je síce v prvom rade otázkou skutkovou, pričom súd zisťuje jej existenciu, avšak záver, či v konkrétnom prípade, je či nie je daná príčinná súvislosť, je súčasne otázkou právnou, pretože súd tak robí záver o existencii jedného z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom tento právny záver je samozrejme závislý na skutkovom zistení. Ak by príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú.”

36. V prejednávanvej veci uvedené znamená, že otázka existencie príčinnej súvislosti medzi zrušeným nezákonným rozhodnutím a nárokom na náhradu žalobcom špecifikovanej škody v podobe ušlej mzdy vo výške 3.120 eur vyžaduje v prvom rade zistenie, či k ukončeniu pracovného pomeru so žalobcom došlo z dôvodu vydania nezákonného rozhodnutia. V danej veci, ako už bolo uvedené, nebolo sporným, že zamestnávateľ ukončil so žalobcom pracovný pomer z dôvodu, že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie pre úmyselný trestný čin. Existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a skončením pracovného pomeru žalobcu tak bola daná. Príčinná súvislosť sa však v tomto smere musela vzťahovať nielen k samotnému skončeniu pracovného pomeru (t. j. a z toho vyplývajúceho vzniku nároku na náhradu škody v podobe ušlej mzdy), ale aj k samotnej výške tejto škody, a teda aj samotná výška uplatnenej škody, musela byť v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Súd prvej inštancie teda pochybil, keď existenciu príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím skúmal len vo vzťahu k vzniku samotného nároku na náhradu škody, nie už však aj k výške tejto škody. Inými slovami, žalobcovi z dôvodu vznesenia obvinenia pre úmyselný trestný čin, nepochybne vznikla škoda v podobe ušlej mzdy, keďže vo vzťahu k jeho ďalšiemu zamestnávaniu (vedením trestného stíhania na podklade nezákonného rozhodnutia) vznikla prekážka v podobe straty jeho bezúhonnosti v zmysle § 48 ods. 1 písm. d) v spojení s § 14 zákona č. 473/2005 Z. z.. Pokiaľ však išlo o samotnú výšku tejto škody, táto bola závislá aj od spôsobu, akým bol pracovný pomer so žalobcom ukončený. Podľa § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1 Zákonníka práce, zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak zamestnanec nespĺňa predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce.

Podľa ods. 2 cit. ustanovenia zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď, ak nejde o výpoveď z dôvodu nadbytočnosti zamestnanca vzhľadom na skončenie dočasného pridelenia podľa § 58 pred uplynutím doby, na ktorú bol dohodnutý pracovný pomer na určitú dobu, o výpoveď pre neuspokojivé plnenie pracovných úloh, pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny alebo z dôvodu, pre ktorý možno okamžite skončiť pracovný pomer, alebo o výpoveď podľa odseku 1 písm. f), iba vtedy, ak: a) zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, b) zamestnanec nie je ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú prácu, ktorú mu zamestnávateľ ponúkol v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce alebo sa podrobiť predchádzajúcej príprave na túto inú prácu. Jedným z dôvodov, pre existenciu ktorého zamestnanec prestane spĺňať podmienky, predpoklady alebo požiadavky určené pre výkon daného druhu práce, resp. konkrétnej pracovnej pozície je i prípad, keď zamestnanec nespĺňa predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce. Ide o situáciu, kedy zamestnanec prestal spĺňať také predpoklady pre výkon daného druhu práce, ktoré sú stanovené všeobecne záväznými právnymi predpismi. Najčastejšie ide o kvalifikačné predpoklady na výkon dohodnutej práce, napr. vodičské oprávnenie pre výkon povolania vodiča MHD, bezúhonnosť pre výkon zodpovedného zástupcu živnostníka a pod. V danej veci žalobca stratou bezúhonnosti podľa § 48 ods. 1 písm. d) v spojení s § 14 zákona č. 473/2005 Z. z.. stratil kvalifikačný predpoklad na výkon dohodnutej práce (strážnik bezpečnostnej služby) ustanovenú právnym predpisom - zákonom č. 473/2005 Z. z.. Z uvedeného dôvodu bol zamestnávateľ žalobcu oprávnený (a zároveň i povinný) so žalobcom ukončiť pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1 Zákonníka práce za predpokladu, že nemal možnosť žalobcu ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, resp. ak by žalobca nebol ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú prácu, ktorú by mu zamestnávateľ ponúkol v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce alebo by nebol ochotný podrobiť sa predchádzajúcej príprave na túto inú prácu. Zamestnávateľ žalobcu teda z dôvodu straty bezúhonnosti (ktorá nastala u žalobcu vedením trestného stíhania pre úmyselný trestný čin na podklade nezákonného rozhodnutia) buď nemusel dať žalobcovi výpoveď, ak by ho mohol ďalej zamestnávať, hoci aj na kratší pracovný čas v mieste výkonu jeho pôvodnej práce, na inej pracovnej pozícii, kde zákon kvalifikačný predpoklad bezúhonnosti nevyžadoval a žalobca by bol ochotný prejsť na takúto inú vhodnú pracovnú pozíciu (hoci aj po predchádzajúcej príprave na takúto prácu), alebo by mu túto výpoveď dal (ak by takúto inú vhodnú prácu pre neho nemal, resp. by ju žalobca odmietol), pričom však v takomto prípade by mu prislúchala mzda ešte za obdobie 2 mesiacov výpovednej doby. Záver súdu prvej inštancie o tom, že zamestnávateľ nemohol z dôvodu straty bezúhonnosti žalobcu ďalej zamestnávať napr. na inej vhodnej pracovnej pozícii, ktorú mal voľnú bol predčasný a ničím nepodložený. Zamestnávateľ totiž nemohol žalobcu z dôvodu straty bezúhonnosti zamestnať len na pozícii, ktorú dovtedy žalobca zastával, pokiaľ by však išlo o inú voľnú pozíciu, kde sa kvalifikačný predpoklad bezúhonnosti nevyžadoval, mohol žalobcovi (ak by takúto pozíciu mal) ponúknuť. Tak či tak, by za danej situácie škoda žalobcu bola v inej výške, keďže v prvom prípade (ak by žalobca bez dania výpovede prešiel na inú vhodnú prácu) by škoda predstavovala iba rozdiel medzi mzdou dosahovanou na pôvodnej pracovnej pozícii (780 eur mesačne) a mzdou dosahovanou na tejto inej „novej“ pracovnej pozícii, a v druhom prípade by škoda predstavovala iba 1 uplatnenej škody, keďže namiesto štyroch mesačných platov, by bola len vo výške dvoch mesačných platov (za dva mesiace trvania výpovednej doby by totiž zamestnávateľ musel žalobcovi mzdu ešte vyplatiť). Je síce pravdou, že žalobcovi a jeho zamestnávateľovi za danej situácie nič nebránilo ukončiť pracovný pomer aj dohodou podľa § 60 Zákonníka práce, avšak toto rozhodnutie už bolo výlučne na vôli účastníkov pracovného pomeru. Ak sa teda žalobca rozhodol ukončiť pracovný pomer dohodou (a nečakať na výpoveď od zamestnávateľa) bolo to jeho rozhodnutie, avšak si súčasne musel byť vedomý i toho, že sa týmto vzdáva nároku na vyplatenie mzdy minimálne za dobu plynutia výpovednej doby. Možno preto uzavrieť, že samotné nezákonné rozhodnutie síce malo vplyv (a teda bolo v priamej príčinnej súvislosti) na skončenie pracovného pomeru žalobcu, avšak samotná forma jeho skončenia (uzavretie dohody) už bola ovplyvnená (a teda bola v príčinnej súvislosti) rozhodnutím samotného žalobcu. Preto pokiaľ išlo o výšku škody, túto svojim rozhodnutím ovplyvnil samotný žalobca, keď sa rozhodol ukončiť pracovný pomer dohodou a týmto sa de facto vzdať svojho nároku na mzdu za obdobie 2 mesiacov, na ktorú by mal nárok, ak by zamestnávateľ s ním skončil pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1 Zákonníka práce. Preto v tomto smere neobstojí tvrdenie súdu prvej inštancie, že celková výška žalobcom uplatnenej náhrady škody, bola v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, keďže v takejto príčinnej súvislosti mohla byť iba časť z takto uplatnenej škody, avšak jej zvyšná časť už bola (a teda vznikla) v príčinnej súvislosti so samotným rozhodnutím žalobcu, ktorý sa rozhodol ukončiť pracovný pomer dohodou. Aj preto podľa

§ 441 Občianskeho zákonníka platí, že ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

37. Z týchto dôvodov odvolací súd zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.120 eur titulom ušlej mzdy, a v rozsahu zrušenia vec podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ňom bude úlohou súdu prvej inštancie nanovo posúdiť nárok žalobcu na náhradu škody v podobe ušlej mzdy, keď bude vychádzať z toho, že žalobca sa dobrovoľne rozhodol ukončiť pracovný pomer so zamestnávateľom dohodou, ktorá skutočnosť, s poukazom na vyššie uvedené závery, potom mala vplyv aj na samotnú výšku tejto škody. Z uvedeného dôvodu odvolací súd súčasne zrušil aj výrok o trovách konania.

38. Pokiaľ išlo o priznanú nemajetkovú ujmu vo výške 2.144,99 eur, súd prvej inštancie považoval tento nárok za dôvodný, keď mal v konaní preukázané, že vedenie trestného stíhania voči žalobcovi neprimerane zasiahlo do jeho života, a to najmä stratou zamestnania, intenzívnym hľadaním si práce, stratou príjmu, potrebou vysťahovať sa spolu s družkou z nájmu, potrebou požičať si peniaze, aby uživil rodinu, evidovaním osoby žalobcu na čiernej listine v bankách, z dôvodu neschopnosti splácať úvery, psychickým zruštením družky žalobcu. V tomto smere súd prvej inštancie ďalej uviedol, že už len samotným vznesením obvinenia z vydierania spáchaného so zbraňou a so sexuálnym motívom došlo k závažnému obvineniu žalobcu, ktorý sa musel vysporiadať so vzniknutou situáciou, s okolím, ktoré ho automaticky odsudzovalo. Uvedené potom predstavovalo zásadný zásah do súkromia človeka, pričom bolo nepochybné, že meno žalobcu bolo týmto očiernené a bola narušená jeho telesná a duševná integrita, ako aj, že bolo neporovnateľne sťažené jeho spoločenské uplatnenie.

39. Na druhej strane žalovaná mala za to, že žalobca nepreukázal, že k vzniku nemajetkovej ujmy došlo v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, resp. že vznik nemajetkovej ujmy žalobca nepreukázal. Žalobca podľa nej neprodukoval žiadne dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení.

40. Podľa názoru odvolacieho súdu možno síce súhlasiť s názorom žalovanej, že žalobca okrem vyššie uvedených (a súdom prvej inštancie prevzatých) konštatovaní zásahov do osobnostnej sféry žalobcu, ktorými zdôvodňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v konaní pred súdom prvej inštancie nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci jej vznik, resp. jej výšku (označenie svedkov, listiny a pod.), súčasne však nemožno opomenúť skutočnosť, že žalobca bol trestne stíhaný za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (za ktorý mu hrozil trest odňatia slobody až na 10 rokov) v časovom období od 26.8.2009 do 23.11.2009, t. j. cca 3 mesiace. Až po 3 mesiacoch Generálna prokuratúra SR vo svojom zrušujúcom uznesení konštatovala, že: „vyšetrovateľ v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie nedostatočne zistil skutkový stav veci a vyhodnotením zabezpečených dôkazov výlučne v neprospech obvineného Martina Bódiša dospel k predčasnému záveru o existencii zákonných podmienok pre vznesenie obvinenia žalobcovi za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Aj keď sa pre vznesenie obvinenia nevyžaduje istota, že trestný čin spáchala určitá osoba, zistené skutočnosti musia takýto záver s dostatočnou mierou pravdepodobnosti odôvodňovať a musí sa brať na zreteľ, že s trestným stíhaním je spojený celý rad vážnych legálnych obmedzení, ktorým sa obvinený musí podriadiť. Rovnako prokurátor, ktorý zamietol sťažnosť obvineného proti vzneseniu obvinenia ako nedôvodnú, nerešpektoval zákonné kritériá pre vznesenie obvinenia. Z uvedených dôvodov bol podstatným spôsobom porušený zákon“. Z uvedeného potom vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní ani za 3 mesiace vedeného trestného stíhania voči žalobcovi nezabezpečili taký dôkaz, ktorým by bolo vôbec preukázané, že by sa mal skutku (trestného činu) dopustiť žalobca, pritom ide o prvú z podmienok, pre ktorú je vôbec možné obvinenie niekomu vzniesť. Navyše orgány činné v trestnom konaní v prípade žalobcu podstatným spôsobom porušili zákon (v neprospech žalobcu), pričom nerešpektovali ani len zákonné kritériá pre vznesenie obvinenia.

41. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/152/2018 „vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí bez ohľadu na to, či bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. alebo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. odôvodňuje s ohľadom najmä na čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny právo na náhradu nemajetkovej ujmy takto stíhanej osoby, pokiaľ jej táto v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania vznikla“.

42. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/125/2019 „ Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprímerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidiel, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe“. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže odvolací súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu“.

43. S ohľadom na vyššie uvedené závery, mal potom odvolací súd za to, že súd prvej inštancie priznaním nemajetkovej ujmy žalobcovi (len) vo výške 2.144,99 eur rozhodol správne, najmä z pohľadu, že samotné vedenie trestného stíhania voči žalobcovi, trvalo po dobu cca troch mesiacov avšak bez toho, aby mali orgány činné v trestnom konaní vôbec preukázané, že sa daného skutku žalobca dopustil (a po túto dobu sa žalobca musel podrobovať úkonom trestného konania - t. j. celému radu legálnych obmedzení), zároveň za stavu, kedy orgány činné v trestnom konaní podstatným spôsobom porušili zákon (v neprospech žalobcu), a nerešpektovali ani len zákonné kritéria pre vznesenie obvinenia, a za súčasnej hrozby vysokého trestu odňatia slobody (až na 10 rokov), ktorého uloženie žalobcovi hrozilo. Každé trestné stíhanie totiž negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné. Odvolací súd má za to, že žalobcovi samotný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy teda vznikol, pričom i jeho súdom prvej inštancie priznaná výška, sa odvolaciemu súdu javí primeraná.

44. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalovanú zaviazal na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 2.144,99 eur, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

45. Výroky, ktorým súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 5.364,99 eur od 08.05.2010 do zaplatenia zastavil (výrok I.) a ktorým žalobu vo zvyšku zamietol (výrok III.), neboli napadnuté odvolaním a nadobudli právoplatnosť.

46. Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozsudku v časti priznanej škody v podobe ušlej mzdy, súd prvej inštancie v novom rozhodnutí nanovo rozhodne o trovách prvoinštančného konania ako aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 CSP).

47. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).